

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2004 (cc)

Oči

Žil a zemřel.

...

Arfel byl synem Riafa a arriky Larfei. Žil před druhou Děrskou válkou v Nistriemu, kde proslul uměním magiky a v tom umění byl také proslavený i ve vzdálených krajích. Přesto si často musel přivydělávat na obživu i jinak a když se v branách Nistriemu objevil Leidyk Černý, byl první, kdo se přihlásil do jeho služeb.

Leidyk totiž sháněl muže do své družiny. On sám nebyl dobrodruh, ale dobrodruhy si najímal. A skupinka, kterou v ten den naverboval byla skutečně jedna z nejpodivnějších, jaké kdy měl. Kromě Arfela se v ní totiž objevil i dvanáctiletý lučišník Tharangel; Zik zvaný Bledý; Dirblain, který vzbuzoval úctu tím, že sám přemohl opálového draka Girrgara; a dokonce i mocná arrika Aněnstia, krásná a záhadná a nikomu nepřístupná.

Ta družina vyrazila z bran Nistriemu na sever podél potoka Siké. Jeli na právě nakoupených koních mezi rozlehlými luky a obdělávanými poli a nad sebou měli bezmračnou oblohu. Šíré lány končily, tam kde začínal les a tam se také poprvé zastavili a utábořili se.

Číré nebe zšedlo hašeným ohněm západu. Nastupovala černá noc probodaná jiskřičkami jinovětů. Plameny ohniště hřály; ozařovaly obličej nebezpečnými stuhami rudých odstínů. Žhnoucí uhlíky dýchaly uvnitř výhně a nálada se jim přizpůsobila. Okolo táboráku se střídal příběh za příběhem a historka za historkou a družina našla společný hlas. Byli si nepodobní a přesto cítili, že se doplňují v mnohém. Tak se první den sblížili a semknuli vzájemným respektem.

Nastal druhý den výpravy a už za rozbřesku cválaly jejich koně znovu k severu. Opustili otevřený proud Siké, kde stezka zahýbala k východu a těsně po poledni se přebrodili u Darsiaku. Tam na křižovatce Jezerní cesty a dlážděné Obchodní na chvíli zastavili. Koně odfukovaly únavou a jejich jezdcí protahovali ztuhlé svaly.

Ale Obchodní nikdy nezůstala dlouho prázdná a tak jim za okamžik dělala společnost karavana doprovázená hlomozem okovaných kol a kopyt. Byla to nepřetržitá přehlídka moci zlata a touhy po bohatství. Koně, muly, mezci i osli táhli vozy nebo nesli pytle plné zboží.

Vrzání dřevěných os prozrazovalo váhu nákladu. Zpoceně a zkřiveně tváře obchodníků, doprovázejících svůj náklad už hodnou řádku týdnů ne-li měsíců, mýjely družinu bez povšimnutí. Harcovali se z jednoho konce světa na druhý, jen pro vidinu bohatství. Dál a netečně dopadaly jejich kroky na kamennou dálnici vinoucí se z neznáma do nezná a půlící svět na dvě poloviny. Jaké práce to stálo a kolik párů rukou muselo stavět tuhle magistrálu přes hory, lesy, bažiny i pouště. Nebylo divu, že obchodníci byli na všechno kolem cesty slepí.

Co převáželi, ale nikdo přesně nevěděl. A možná snad bezelstnost mládí, nebo hříčka osudu donutili Tharangela aby se postavil vedle Dirblaina a zeptal se: „A jak se ti podařilo zabít Girrgara?“

Dirblain se sice zprvu zasmál, ale před očima měl průvod nezměrné touhy a koutky úst mu poklesly. Taková touha vypadá na počátku nevinně, ale jakmile je postavena před překážku, pak teprve člověk pozná jak silná je. Girrgar měl jednu obrovskou touhu a právě ta ho stála život. Problém byl v tom, že i oni byli poháněni kupředu právě tím samým přeludem.

Dirblain dlouho mlčel, až si uvědomil, že na něj zbytek družiny upírá zrak. Jednoho po druhém si prohlédl a v jejich očích našel dychtivost. Nevěděl jak má odpovědět i když přímo slyšel jejich myšlenky: Jak se mu podařilo zdolat Girrgara? Jak se vůbec může samotnému bojovníkovi podařit přemoci draka?

„Měl jsem štěstí.“ Řekl nakonec a vykouznil široký úsměv.

„A..?“ Otázka hodná čisté Tharangelově myslí. „Jak se to tedy stalo? Draci jsou přece silní, téměř nepřemožitelní.“

Dirblaina to popíchlo. „Draci.“ Skoro vykřikl. „Draci jsou podivná stvoření. Silní, sveřepý, malicherní, překvapivý. Draci jsou vůbec nejabsurdnější bytosti, které jsem kdy potkal, nebo o nich slyšel. Není radno je podceňovat. Ale nepřemožitelní? To nejsou.“ Už aby se ten kluk přestal ptát, blesklo Dirblainovi hlavou. Pak dlouho nikdo nepromluvil. Jenom kodrcání vozů, ržání koní a hýkání oslů doprovázelo pomalu se valící proud karavany.

Na malém palouku sevřeném cestami ze dvou stran bylo zbudováno napajedlo, zásobené zurčícím potůčkem, který dál odtékal do hlubin jehličnatého hvozdu. Dirblain tam zavedl napojit koně a doufal, že unikne dalším otázkám. Jenže na zádech dál cítil podezíravé pohledy a tak se ke skupince znovu otočil.

„Dobře, dobře.“ Začal. „Je známo, že draci často po něčem touží. Někdy touží po zlatě, jindy po drahokamech, ale každý z nich má jiný důvod. Jak jsem řekl: nepodceňujte draky. To že pod sebe hromadí kopce zlata, nemusí znamenat, že se jim zlato líbí. Než jsem šel proti Girrgarovi, dost jsem se vyptával a taky hodně studoval. A řeknu vám jedno, když jsem se s Girrgarem střetl, pochopil jsem co je to touha. Byl jsem jen pár kroků od záhuby a toužil jsem zvítězit. Ani bezprostřednost smrti mě nezastavila.“

Ale teď vím, že to nebyla jen touha zvítězit, ani chtíč vrazit tomu stvoření meč pod šupiny. Bylo to něco hlubšího. Chtěl jsem si získat respekt, chtěl jsem lidem dokázat, že to jde. A šlo to, protože jsem pochopil co je Girrgarovou nejhlubší touhou. On chtěl...“ Dirblain se na okamžik zarazil. Stále nevěděl, jestli je moudré říci pravdu. Pohlédl do očí

svých posluchačů a našel v nich touhu. Jak paradoxní. Nejvíc ho ale zaujal Leidykův pohled. Toužil také po odpovědi, ale jako by se jí předem bál. „...jednu konkrétní zlatou věc. Chtěl zlatý meč Hesilgatův.“ Dokončil Dirblain a všiml si že z Leidyka opadlo napětí.

V obličejích všech přítomných byl údiv. „Říkal jsem, že draci jsou překvapivý.“ Zareagoval Dirblain.

„A jak jsi toho využil?“ Netrpělivě zvědavá Tharangelova otázka.

„Teď ne.“ Vložil se do vyprávění Leidyka. „Musíme zase vyrazit. Dopovíte si to večer.“

Tharangel zklamaně, ale přesto poslušně, sklonil hlavu a vyšvihl se na svého ryzáka. Stejně tak učinili i ostatní a znovu se sluncem v zádech vyrazili k severu. Pod nohama jim ubíhala upravená Jezerní, skrytá z velké části v lese a na několika místech přetnutá potůčky a bystřinami. Nebyla tak rušná jako Obchodní a po cestě potkali jen jeden povoz a minuli se se třemi jezdci.

Nebe, zlehka kolébající několik obláčků, probleskovalo v děravé střeše borovicových větví. Slunné palouky střídaly temné houštiny, až se les zcela roztrhl a cesta vpadla vstříc stříbřitě modrému zrcadlu bezbřehého jezera. Na vodní ploše se ješitně vzhlížely šedé kaskády hor oblečené v zelenou vestu a pyšníci se běle bílou čepicí. Cesta zahнула na severozápad, jak se snažila obkroužit vodní překážku. Tak, po zbytek dne, než se slunce schovalo za zubatým horizontem, jeli podél jezera a zastavili se u tiché zátočiny s výhledem přímo k východu.

Zde se utábořili podruhé. Do chladné noci se ozývaly žáby a travnaté břehy šplouchaly rozvlněnou temnotou hlubokou jako samo nebe. Kolem ohniště bylo zpočátku ticho. Posluchači čekali na další pokračování Dirblainova příběhu.

„Tak tedy.“ Začal potichu Dirblain a klackem nervózně hrábl do ohniště. „Znát Girrgarovu slabinu je jedna věc a dobře ji využít další. Ani nebylo potřeba shánět...“ na chvíli se zarazil, „Hesilgatův meč. Ten drak po něm pátral a já mu předhazoval falešné stopy. Byl jsem krok před ním a neustále jsem si připravoval půdu. Dva měsíce jsem ho vodil za nos, než jsem se odhodlal a nachystal past.“ Dirblain si ulomil kus chleba a zakousl se.

Než pokračoval musel sousto rozžvýkat a polknout a Tharangel, která seděl vedle, naprázdno pohyboval čelistí v podvědomé snaze Dirblainovo kousání urychlit.

„Našel jsem jednu velice vlhkou jeskyni, kde ze stropů bez ustání kapala voda. Měl jsem navíc připraveno mnoho měchů a sudů s vodou a pak už jsem jen vyčkával. Girrgar dorazil až těsně před setměním. Zaslechl jsem mávání jeho blanitých křídel a dlouhé hluboké oddechování. Dlouho stál venku a dovnitř se mu nechtělo. Asi cítil vlhkost. Ale nakonec ho touha přemohla.

Když se vplížil dvacet kroků do jeskyně, procházel těsně kolem mě. Byl jsem schovaný za kamenem a on o mě vůbec nevěděl. Ani mě necítil. Slyšel jsem jak to syčí, když na něho dopadaly kapky vody. Zvedala se z něho pára a ve vzduchu byla cítit síra.

Pak jsem se vztyčil a očekával útok, ale on se plazil dál. Ta vlhkost a voda mu úplně otupili smysly. Dokonce ještě víc, než jsem doufal. Skočil jsem k němu a ťal do jeho válcového těla. Bylo to jako když člověk sekne do kamene. Meč se odrazil od jeho šupinatého brnění a ani ho neškrábnul. Girrgar se úlekem otočil a pouhým ocasem vynesl

do vzduchu několik mohutných balvanů.“ Dirblain se znovu zakousl do chleba a zapil ho lokem z měchu. Pak posilněn pokračoval dál.

„Chtěl jsem ho vydráždit a chtěl jsem mu dát i šanci. Ale takové myšlenky může člověk mít před a nebo po bitvě. V ten okamžik jsem, jak se říká, ztratil hlavu. Hodil jsem po něm několik měchů a na podlahu vylil sud s vodou. Myslel jsem si, že se tak zbavím jeho nebezpečného plamenného dechu. Tak se to tradovalo, že voda zastaví oheň. Ale Girrgar nikdy nic takového asi neslyšel, protože vyšlehl takový plamen, že pohltil téměř celou jeskyni a všechna voda se v mžiku vypařila.

Už byla téměř tma a pára a kouř mi znemožnili orientaci úplně. Tak jsme se s Girrgarem několikrát nemotorně střetli. Já jsem dostal dvě rány ocasem a jeho jsem zase počastoval ostřím svého meče. Ale byly to rány naprázdno a žádná z nich nebyla smrtelná.

Ani jeden z nás z jeskyně neutekl. Byl to rovnocenný i když poněkud nemotorný souboj. Až mě znenadání srazila jeho tlapa a já se, ani nevím jak, dostal pod něj a uviděl nechráněné břicho. Instinktivně jsem bodl a vši silou zatlačil meč proti jeho velkému tělu.“ Dirblain zmlkl. Přihodil několik větví do ohně a zakašlal. „Tak náš souboj skončil. Žádnou radost z vítězství jsem necítil. A víte co? Ani jednou jsem se mu nepodíval do očí. Ani jednou během našeho klání jsem se nemusel podrobit jeho pohledu.“

„Oči.“ Zamumlal Zik. „Nejstrašnější dračí zbraň.“

„Přesně tak.“ Opětoval Dirblain. „Nebezpečnější než samotný drak. Nebezpečné za jeho života i po jeho smrti.“

„Ale ty oči jsi mu snad vzal, ne?“ Podezírává Zikova otázka.

„Ano. Když v drakovi vyhasl oheň a vzduch se pročistil, vydloubl jsem mu je. Byly to velké bulvy, opravdu jako z opálu. Bílé, ale uvnitř se blýskaly nejrůznější barvy. Když je člověk držel prožíval zvláštní pocity.“

Skupinka pak tiše hleděla do ohně a naslouchala jeho tichému praskotu. Jenom Leidyk soustředěně pozoroval výraz tváří členů své družiny.

„A pak jsi je prodal?“ Chtěl vědět Zik.

„Neprodal. Nebude tomu věřit, ale někdo mi je ukradl. Den potom co jsem Girrgara přemohl, mě ve městě ze zadu přepadli a praštili do hlavy a když jsem se probral, oči byly pryč.“

„To bylo hanebný.“ Zhodnotil Tharangel. „Ale pamatuji si, že tenkrát se o tobě a Girrgarovi v Nistriemu hodně mluvilo. Dokonce se začaly prodávat i drahokameny, které obchodníci vydávali za opálové oči. Prý měly mít kouzelnou moc. Vím, že to byly jen cetky, ale přesto, když je člověk držel v ruce, měl zvláštní pocit.“ Kolem ohniště se přenesla zvláštní vlna napětí. „Jaké byly opravdové oči?“ Začal znovu vyzvídat Tharangel. „Myslím, jakou měly moc?“

„Nikdo přesně neví.“ Odpověděl mu Dirblain. „Přečetl jsem spousty teorií, které si navzájem odporovaly. Ale podle mě se to dá shrnout asi tak, že ty oči dávají a berou podle vlastního uvážení.“

„Dávají a berou sílu.“ Upřesnil mladý lučišník.

„Ne jen sílu. Prý i znalosti a myšlenky. Nikdo se neubrání dračímu pohledu. A když se člověk do toho zkoumavého zraku chytí, pozná, že drak mu sebere co chce. Za chvíli už o

své oběti ví první i poslední. Silné i slabé stránky.“

„Zajímalo by mě, kde teď ty oči jsou.“ Tharangel byl příběhem unesen a hlavou mu vířily jen draci a jejich oči.

„To bych taky rád věděl. Zloděj je asi prodat nehodlal. Dlouho jsem prohledával celé město, každé zlatnictví i pochybné pouliční trhovce, ale neobjevil jsem vůbec nic. Ale...“

„Tak dost.“ Okřikla je dosud tichá Anënstia. „Je pozdě a chce se mi spát. Soustřeďte se na naše vlastní poslání.“

To diskutující umlčelo. Uložili se ke spánku a stejně jako skomírající plameny ohně, jeden po druhém usnuli. Půlměsíc se vpil do jezera. Vrcholky hor zableskly bledým svitem a černá noc pohladila špičky stromů.

Ráno se nad jezerem válela mlha, kterou rozptýlily až první sluneční paprsky. Přihnaly se spolu s východním větrem přímo od zlatavého kotouče ponořeného ve vlnách jiskřící hladiny. Probuzení štíplavým vlahým větrem a hladícími paprsky, spatřili členové družiny hory na severu schované pod chuchvalce mračen. A když se omyli v průzračné vodě a sklidili tábor, příjemné sluneční teplo je opustilo a nad hlavou se jim rozlily běžové podušky.

Vítr zesílil. Od jeho nepříjemné přítomnosti, která všem bez rozdílu vykreslila rudé líce, je oprostil až hustý les, kvílející a hučící bolestí či rozkoší. Jezero jim zmizelo z očí velice nenápadně, takže si toho nikdo ani nevšiml. Koně se hnaly v doprovodu rytmických úderů kopyt, až do doby, kdy družina odbočila z Jezerní na rozbitou stezku šplhající pozvolna, ale stále přikřeji do kopců.

Pak už to na koních dál nešlo a museli sesednout. Stoupali v potu tváře, nohy jim ujížděly na vymletých kamenech a zlomyslné křoví se jim stavělo do cesty. Občas se stezička narovnávala, ale jen na okamžik, aby si odpočinuli a potom se zvedala s ještě větší razancí.

Když už byli opravdu znaveni, vkročili nečekaně na poměrně širokou cestu, klikatící se v hloubi lesa. Tam mohli znovu nasednout na koně a zvolna se po ní vydat.

V pozdním odpoledni je cesta zavedla do malé osady Tarkros a protože byli unaveni a mraky nad nimi zlověstně zčernaly, zastavili se tu. V útulné krčmě ‚U dřevorubce‘ si objednali nocleh a jídlo hodné jejich hladu. S prvním hřměním už měli dojedeno a než se venku strhl liják, na jejich stole stálo několik pint piva a hovor ač tématicky velmi pestrý se neustále točil okolo draků.

„A co ty? Nemůžeš nám trochu rozšířit naše znalosti?“ Obrátil se Zik na Arfela. Řeč byla jak jinak o dračích očích.

„Ne. V tomhle moc zkušeností nemám.“ Odpověděl Arfel. „Ale možná Anënstia bude vědět víc.“

Všichni se obrátili na tichou arriku, které jejich zájem nebyl vůbec příjemný.

„Ano. To je pravda.“ Zajásal Tharangel. „Anënstia je přece arrika. Moudrá a vzdělaná. Určitě bude vědět víc než my.“ Rukama naznačil gesto, jako že moc prosí.

Anënstia vůbec neměla chuť odpovídat. Důvod, který ji k tomu vedl byl více než podstatný. Ale protože nechtěla být nijak podezřelá, potichu a s velkou námahou začala. „Je to jak jste říkali. Oči berou i rozdávají. Dávají tomu kdo je drží v ruce. Ale jde o to co dostane. Může to být síla, ale i agresivita, někdy třeba i strach. Aby člověk dostal to co

chce, musí být silný. Musí mít pevnou vůli své vlastní přirozenosti. Protože oko, to je duše draka. A drak v tom oku pořád žije.“ Aněnstia se na chvíli odmlčela, když před ně hostinský postavil další napěněné penty a sebral prázdné.

„Kdo má dračí oko, může svého protivníka snadno odzbrojit. Sebrat mu vůli i sílu. Ale nebo se také může stát obětí dračí pomsty. Člověk může získat dračí sílu, která v tom oku přetrvává, ale s ní dostane i dračí vlastnosti. A čím déle to oko přechovává, tím více z draka se na něj přenese. A když už má to oko příliš dlouho, tak...“ Hlasitý smích u vedlejšího stolu donutil Aněnstii přerušit výklad.

„Ale oči jsou vždycky dvě.“ Nadhodil Zik.

„Jsou.“ Chladný Aněnstiin obličej povolil v docela nepatrném úsměvu. „Každé má v sobě něco jiného. Jiný kousek drakovi duše. Tady Dirblain měl myslím štěstí, že o ty oči přišel.“

„Já mám trochu jiný názor.“ Ohradil se Dirblain. „Dalo mi dost práce přesvědčit lidi, že jsem skutečně zabil Girgara, když jsem neměl u sebe důkaz.“ Nad stůl se vznesl rozpačitý smích. Co jiného než oči z draka se dá považovat za cenné? Jedině celý drak. „Dalo mi hodně práce dopravit ho z té jeskyně až do města.“ To už následoval výbuch smíchu.

„Ale i tak to byla ta lepší varianta.“ Zhodnotila Aněnstia.

Zbytek dne a většina noci uběhli ve víru vášnivých diskusí. Všechny stoly v krčmě byly plné a jídlo a pití se točili dokola. Vzduch zhoustl kouřem několika dýmek, přesto bylo uvnitř příjemně, protože za oknem, jako v jiném světě, zuřil vítr a běsnila voda a blesky mrkaly v celém nebi.

Pak se pomalu, za neustávajícího hřmění, veselí vytrácelo, jak jednotlivé stoly tichly. A i Leidykova družina se nakonec odebrala do svých pokojů a tak v krčmě ‚U dřevorubce‘ strávili třetí noc.

Ráno, zmožení večerním tahem, vstávali pozdě a dlouho. A stejně tak dlouho jim trvalo připravit se na další cestu. Ale koně byly, na rozdíl od svých jezdců, odpočatí a vyrazily po bahnité cestě a za hustého mrholení pěkně zčerstva.

Voda byla po věřejším lijáku všude. Hnědé kaluže obsadily všechny pěšiny a z kopců bublaly desítky nových potůčků. Výmoly, kamenné závaly i celé kmeny často přehradily cestu, ale trasa, po které se družina ubírala, sjízdná byla.

Když už se zdálo, že cesta bude nakonec příjemná, odbočili na úzkou a téměř nepatrnou cestičku, která je vyvedla na holé stráně a tam poznali, že jsou přímo pod patou vznešeného pohoří Ehirstrat. Nejvyšší vrcholky byly sice v mracích, ale některé nižší přesto stejně mohutně se vzpínaly ve zmražené agonii docela blízko před nimi.

Vjeli neohroženě do toho skalnatého kraje, kde do všech stran trčely rozpraskané prsty masivů, kde se na ně valily celé šedé toky balvanů a kde je svíraly zubaté čelisti zahryznuté do zeleně travin. Několik hodin bloudili podivnými stezkami vzhůru i dolů, k východu i k západu, ale pořád pomalu na sever. Pak zavál téměř mrazivý vítr a sněhové plotny se začaly svažovat přímo pod jejich nohy. Oblaka se tísnivě blížila. A když byla už skoro na dosah ruky, zastavili. Jejich zrak spočinul na šedavě svítící skále v jejímž klínu stála mramorovaná věž.

Tak poznali věž Khíram. Zvláštní věž, která se ke špici rozšiřovala přidržujíc se přítom

několika chapadly pevné skály. Ztracenou bájnou věž. Uvnitř tedy měli objevit poklad po kterém pátrali. Pobídlí koně a za chvíli stáli u otevřeného vchodu. Ve stínu zlověstné stavby sesedli a s leskem touhy v očích vkročili do jejich temných útrob.

Hukot větru ustal a nahradil ho plápolavý tanec zapálené pochodně. Nikdo z družiny se neubráníl příkrcenému postoji a napjatě soustředěným smyslů. V rudém světle louče se leskly tasené a připravené meče. Skupinka postupovala dál do hlubin zapomenutých zdí.

Holé stěny pokryté věčným prachem a pavučinami pohlcovaly zvuky i světlo. Ani čerstvý vzduch sem proudit nemohl. Zatuchlost toho světa byla stále odpudivější a odpudivější. A klid, který tu vládl se stával zlověstnější tím víc, čím déle tu pobývali.

Pomalou a obezřetně prohledali celou věž, ale nenašli vůbec nic. Pak se pustili po schodech vedoucích do podzemí. Prošli několik místností i sálů stejně podivných a ztracených jako celá věž a jejich mysl pomalu upadala. Nenarazili na nic a na nikoho, přitom pověsti o Khíram se předháněly v líčení strašlivých duchů a démonů a zla, které tuhle věž pohltilo.

Další schody do ještě hlubšího a tísnivějšího podzemí. Vzduch byl dusný, dokonce i horký. Samotný průzkum se stal vyčerpávající a soustředění i svaly ochabovaly. A v ten moment vpadli do sálu, jehož stěny louče neosvítily, ale z temnot na ně útočily znepokojivé záblesky.

Neodvažovali se pohnout. Jenže byl tu stále klid; a hrobové ticho. Takové, že každý mohl slyšet údery vlastního srdce. A pořád ten zlověstný klid. Konečně se odhodlali a potichu se připlížili ke stěně. Záblesky v temnotě se stále přibližovaly, až v nich oči dobrodruhu poznaly odlesky své louče. Jejich plamen se odrážel od stěny, která ho barvila zlatem.

Jenže zlato postrádá hloubku a tahle stěna se zdála průhledná. Jako...

„Jantar.“ Zašeptal Arefel. „Konečně jsme to našli. Tohle je Jantarová síň.“

Ostatní mlčeli, ale nepochybovali. Opravdu to byl jantar. Tharangel se s jástem rozběhl ke stěně a zblízka si jí prohlížel, ale pak se zděšením couvl a s výkřikem na rtech upadl nazad. Celá družina se kolem něho semknula. Vzápětí pochopili co ho tak vyděsilo. Uvnitř jantarové zdi se vznášela lidská postava. Zřetelný obličej obklopený žlutou pryskyřicí byl ztuhlý v úděsném úšklebku.

Ale touhle jedinou siluetou zděšení nekončilo. Uvnitř žlutavě zářící stěny našli další a další. Jednu vedle druhé. Desítky a možná stovky lidí byly vystaveny v téhle síni smrti. Válečníci či hrdinové, ženy i muži, ještě stále odění ve svých šatech a svírající zbraně.

Tenhle šok všem z hlavy vyrazil touhu po pokladu. Dlouho nevěřičně hleděli do těch vitrín, než se opět upamatovali na své poslání. Dlouho jim v hlavě nekontrolovaně pobíhaly myšlenky, než se znovu vzchopili a pomalu dál procházeli sálem v toužebném očekávání pokladu nezměrné ceny. Ale do cesty se jim postavil veliký blok jantaru a když došli blíž, podoba uvnitř uvězněného muže nikoho nenechala na pochybách.

Byl to Leidyk.

Oči všech se otočily k tomu, který je najal a doprovázel. K tomu, kdo podle nich měl být Leidyk. A jakoby najednou prozřeli a prohlédli nějakou magickou masku, spatřili v něm bytost levitující kousek nad podlahou a obklopenou mlžnými a plamennými stuhami. Jeho zrak zářil rudě v odhodlání zabít. O tom vyprávěla legenda. O démonu Fargriadovi,

pánovi z Jantarové síně. Všichni tu legendu znali.

Pak nastal okamžik, kdy se jeho moc vzedmula. Celý sál se rozžal a ve Fargriadových pažích zlatly jiskry stahující se k němu odněkud z prostoru. Družina stála při sobě, zaskočena, ohromena, ale připravena zaútočit. Fargirados sbíral sílu a vyčkával. Na jeden konkrétní okamžik. A ten nastal, když se objevilo Girrgarovo opálové oko. Arfel ho vytáhl z kapsy a v napřážené ruce podržel proti Fargriadovi. Tím zaskočil samotného Fargriada i celou družinu a na chvíli krátkou jako úder srdce všechno zastavil.

Jenže Fargirados byl připraven a po zanedbatelném zaváhání nasměroval veškerou svou sílu proti Arfelovi. Jiskřičky zavřily a v nezastavitelném hučícím proudu proťaly Arfelovu hrud'. Ten zalpal po dechu a podlomili se mu kolena. V tu chvíli už byl mrtev a pouze aura zlatých jisker nadzdvihovala jeho bezvládné tělo.

...

Bylo chladné, ale jiskrné dopoledne, den kdy Leidyk přijel do Nistriemu. Obloha jako vymetená, vzduch plný vůní a vítr téměř šťavnatý. Leidykův příchod se po městě roznesl rekordní rychlostí, takže k němu zabrousilo neobvyklé množství bojovníků a dobrodruhů, ale i povalečů a rabiátů. Jenže jejich zklamané, zlostné obličejе prozrazovaly neúspěch. Nikdo z těch dobrovolníků Leidyka nepřesvědčil. Až teprve Arfel, který se před něj posadil ke stolu v hospůdce ‚Karraborne‘.

„Jak, že se jmenuješ?“ Leidykova otázka předhozená s takovou nedbalostí, až téměř urážela.

„Arfel.“ Zněla vyrovnaně klidná odpověď.

„Arfel?“ Opakoval si Leidyk a bylo na něm poznat zaujetí. „Znám to jméno. Často se spojuje s magickým uměním. Iluzionista. Je to tak?“

„Ano.“

„A jak je to dlouho co provozuješ tohle umění?“

„Asi tak osm let.“ Arfelovi přišlo docela normální, že se Leidyk ptá na nasbírané zkušenosti, ale náhle přerušené dotazování v něm vzbudilo jisté podezření.

„Pak tedy. Myslím, že bych tě potřeboval.“ Uzavřel s úsměvem Leidyk. „Ale chci sehnat ještě pár lidí než vyrazíme. Jsou to konkrétní bojovníci s konkrétními schopnosti. Můžeš dva z nich najít, abychom dřív vyrazili?“

„Dobře. Ale co když nebudou chtít?“

Leidykův úsměv prozrazoval, že to považuje za absurdní. „Řekni jim, že se jedná o výpravu pro Jantarovou slzu. Peníze nehrají roli.“

Arfel úsměv opětoval, jako že rozumí, ale název Jantarová slza mu nic neříkal. „A koho že mám najít?“

„Ve městě by měl být Zik a taky Anänstia.“

„Počkat. Myslíš tu Anänstii? Arriku Nistriemského řádu?“

„Přesně tu.“

Arfela to zmátlo. Samotná arrika. I kdyby se jí podařilo přesvědčit, neměla by ona vést výpravu? A co Arfel sám. Pouhý iluzionista po boku opravdové kouzelnice. „Ale to potom nepotřebuješ mě.“ Zmatení bylo v Arfelovi čitelné jako v knize.

„Moje starost a moje rozhodnutí.“ Leidyk zastavil další otázky pouhým mávnutím ruky. „Sejdeme se tady čtyři hodiny po polední.“

Arfel kývl hlavou, ale podezření v něm vzrostlo. Nicméně vykročil z přítmi hospody do slunné ulice přefaté dlouhými ostrými stíny. Kolem něho proběhla hlučná parta dětí a zmizela za rohem. Z oken se linuly vůně připravovaných obědů. Byl to krásný den.

Arfel zamířil konkrétním směrem. Když chtěl někoho najít věděl kde hledat a taky kde se zeptat. A navíc. Zik byl pojem. Byl to nejneohroženější a vůbec nejobávanější bojovník od Harespondu po Navgrad. Svojí postavou vždy vyčníval nad ostatní a jeho meč se pohyboval běsnou rychlostí. V mnoha ohledech byl taky vůbec nejpodivnější bojovníkem. Stranil se lidí a začaly o něm vznikat nejrůznější fámy. Ale přesto přezevšechno ho lidé, kteří s ním mluvili, pokládali za vřelého a vstřícného.

Zvláštní na to bylo, že tahle jeho pověst se o něm tradovala ne víc než osm let. Byla to spojitost, která Arfelovi neustále vrtala hlavou. A nepřestala ani když Zika našel na nábřeží řeky Siké, kde si osamotě ukrajoval z velkého bochníku chleba.

Zik byl k Arfelově návrhu, přidat se k Leidykově družení, poměrně apatický. Až do doby než se Arfel zmínil o Jantarové slze. V očích mu zasvitlo a otázka stíhala otázku. Jdeme jí hledat? Nebo víme kde by mohla být? A podobně. Arfel tyhle otázky odrážel pouhým pokrčením ramen a nakonec se přiznal, že sám neví, co to Jantarová slza je.

„U všech gehemonnů, ty to nevíš?“ Zikovo překvapení vyvolala nepochopitelná neznalost. „Legenda o Jantarové slze je nejstarší z legend. Je starší než lidstvo; a sama Jantarová slza mnohem věkovitější než legenda o ní.“ Zik slova ‚jantar‘ a ‚slza‘ vyslovoval s procítěnou chutí. Při vyprávění mu oči zářily a pohlížely kamsi do hlubin času. „Jantarová slza je velká zlatá perla z jantaru, uvnitř které svítí červená hvězda. Tvrdí se, že je schovaná v Jantarové síni a že jí tam hlídá Fargriados. Nikdo ale neví, kde to je. A že se jí pokoušelo najít už hodně dobrodruhů.“

„No a co je na ní tak zvláštního?“ Arfela vyprávění zaujalo, ale nechápal tu nepřehlédnutelnou touhu.

„Nevyrušuj. Ještě jsem neskončil.“ Napomenul ho Zik. „Na zemi jsou stvoření starší než lidstvo, ale žádný z nich není starší než Jantarová slza. Tenkrát, když moře vřelo a pevniny se trhaly, byly jen rostliny a stromy. Pak z nejhlubší ze všech trhlín vyrostl strom tak mohutný a krásný jako žádný předtím ani potom. Rostl nevídanou rychlostí a jeho kořeny brzy pronikly celou rozpadající se zemí a zabránily tak moři aby pohltilo všechnu půdu. Jeho koruna se rozevřela a vzala pod svou náruč celé nebe; i vítr a mraky se jí podřídily. Vyrosl Lantheisis, otec světa.“

Tak to zůstalo po několik eonů, po celý dlouhý Lantheisisův život. Ten ale před svou smrtí zalitoval, že všechna pevnina případně opět moři a uronil v koruně slzu. Veškerá jeho úcta k životu, žal, radost i láska byla v té kapce pryskyřice. Ještě během pádu se z té slzy oddělily drobné kapičky a vznikli tak tvorové obývající vzduch. Velká část slzy se rozstříkla na špičkách stromů a objevili se tvorové žijící ve větvích. A největší část se rozlila po zemi a stali se z ní tvorové odkázaní svým pohybem na pevnou půdu.

Ale přesto ne celá slza se přeměnila. Mnoho se jí spojilo s vodou potoků a řek a tak se dostala až do moře, kde se proměnila v mořské tvory. Moře zaplavené životem tak přestalo

toužil po souši a neklidné nebezpečné vlny přestaly souš napadat.

Další část se skutálela až k hluboké puklině, tam kde je země žhavější než výhně kovářské pece a za velkého syčení se v hlubinách vzepjali draci. Pak zbyly už jen dvě kapičky schované v mechu. Z jedné se za mnoho a mnoho věků stali lidé. A ta druhá, ve které se při pádu z oblohy zachytila červená denní hvězda, se změnila v jantar a na svou konečnou proměnu stále čeká.“

„A když ji člověk nalezne co se stane pak?“ Arfela představa, že by tu slzu mohl spatřit, brněla v konečcích prstů.

„To co si přeješ a co tě překvapí.“ Zněla Zikova odpověď.

Zvláštní odpověď. Jak nepravděpodobné je to po čem člověk touží a zároveň ho to překvapí. Arfel nad tím dlouho dumal, ale k ničemu se nedobral. Zik mezitím dojedl svůj skromný oběd a než zmizel mezi domy spokojil se pouze s místem a časem odjezdu.

Nad Nistriemem se tyčí kamenný klášter o mnoha podlažích, který už z dálky nezaměnitelně svítí svými stříbrnými střechami. Slouží jako kouzelnická univerzita a středisko všech kouzel. Arfel vstoupil přepychovým vstupem zdobeným stříbrnými blesky krouticími se kolem kamenného portálu. V ruce držel povolení ke vstupu a k návštěvě nejslavnější arriky své generace. Arriky jejíž přednášky často navštěvoval a ke které vzhlížel, tak jak může člověk vzhlízet ke svému idolu.

Prošel mnoha nádvořími tématicky věnovaným jednotlivým elementům všech kouzel. Ohnivým kouzlům bylo věnováno plamenné vřídlo. Vodní element představovala kaskáda vodopádů. Uprostřed nádvoří přírodní magiky stál strom s rozbujelou korunou. A nehmateľnou telekinezi zpodobnila mozaika kvádrů balancujících na svých hranách. Další nádvoří Arfel neviděl, protože odbočil z hlavní trasy a vstoupil do nejprestižnějšího paláce celého kláštera.

U vchodu předložil povolení. Ale když už se blížil k místu, kde měl Aněnstii nalézt, zaslechl hovor. A ač nechtěl neslušně naslouchat, něco v té rozmluvě ho přinutilo nastražit uši.

„Jsi si jistá?“ Něčí ustaraný hlas.

„Naprosto jistá.“ Tohle byl nezaměnitelný Anәнstiiin hlas. „Leidyk je ten, kdo Dirblainovi ukradl opálové oči. A jedno z nich má stále u sebe. Cítím to z něj.“

„Ale pak není moudré pouštět se s ním na výpravu.“

„Je to ta nejlepší věc, kterou můžu udělat. Přinejhorším to bude vyrovnaný souboj a Dirblain nám dokázal, že drak se zabít dá. A já chci zabít toho draka, kterým se Leidyk stává.“

„Ale proč? Toužíš po druhém oku tolik jako on?“

„Vůbec ne. Ale...“ Anәнstiiin hlas zadržl. „Víš, že na to jsem opatrná. Přece mě nemůžeš podezřívát, že...“

„Ano vím. Promiň, to jsem přehnala.“

„Od chvíle, kdy jsem jsem spatřila to oko mezi ostatními drahokameny, mě neustále pronásleduje stín mé vůle a povinnosti. Chránit, využít a přitom nezneužít jeho moc. Myslím si, že použití ho proti Leidykovi je to nejlepší co s ním mohu dokázat.“

Arfel už dál neposlouchal. V hlavě se mu rýsovala nebezpečná skutečnost a

dobrodružství sahající mimo rámec jeho odvahy. Sedl si na schod a přemýšlel. A byl by nakonec celou výpravu vzdal, když si bezděky přečetl jeden z nápisů vytesaných do kvádrů lemujících dlouhou halu. „Poznej sám sebe“ radil kámen. To byl okamžik, kdy Arfelovi do žil prostoupilo slovo. Viděl nebe a viděl město a lidi v něm. Viděl i sebe a poznal, že si chce určit svůj osud. A když se znovu odhodlal, stal se Leidyk jeho nepřítelem a byl připraven se s ním utkat.

Navštívil překvapenou Aněnstii a nabídl jí účast na výpravě. Ale ani náznakem nedal najevo své pocity. Veliká arrika bez váhání souhlasila a tak mohla začít výprava za Jantarovou slzou.

...

Události nabraly rychlý spád. Jantarová síň blýskala v rytmu Fargriadovi magické síly. Nabitě partikly zuřivě poletovaly a pátraly, ale oko, které držel Arfel v ruce zmizelo. Žádná moc ho nemohla najít. A když si Fargriados uvědomil svou chybu, bylo už pozdě.

Družina obrátila svůj hněv a sílu, proti němu. Kolem Aněnstie se vzedmula temně zlobná aura a z dlaní jí rašily stříbřité výboje. Ruka jí sjela do kapsy a vyňala opálové oko. Stejně zlobné a živelné jako ona sama. Fargriados se vznesl, svůj útok soustředěný na ní. Ale nezměrná smrtící síla už byla vyčerpána a koncentrace prýštící z neochvějně Aněnstiiny mysli mu sebrala kus kouzelné moci.

Jeho štít opadl a na to bleskurychle zareagoval Tharangel. Následovalo několik přesně mířených střel, před kterými démon stěží unikal. Poslední rána ho ale dostihla a spálená na troud vyletěla z druhé strany jeho těla. Fargriados zařval. Jeho paže se vymrštila a oblak jisker poslušně vylétl naznačeném směrem přímo k mladému lučišníkovi.

Ale než jiskry dopadly svůj cíl, veliká Zikova postava se mihla kolem démona a pověstný meč zasvištěl vzduchem. Ostří se zakouslo do napřažené paže. Ušlechtilý kov zasténal a rozpálil se do ruda, ale svou práci vykonal. Useknutá končetina se svíjela na zemi.

Jiskry pohasly. Fargriados couvl před běsnící skupinou a zalitoval. U téhle překážkou končila jeho touha. Ještě měl pořád mocné oko, ale neměl dost vůle ho uchopit. Před ním stála zlostná Anänstia a nedovolila mu to. Začínal se cítit v pasti, kterou na sebe sám připravil. Celý ten Jantarový sál i on jako Fargriados ztrácel smysl. Družina, kterou chtěl jen využít pro získání oka, se obrátila proti němu. Jeho tělem zatřásl vztek. Nezadržitelně stoupal a když ovládl i mysl, vybuchl a vzal si sebou veškerou sílu, kterou našel.

Záblesk stíhal záblesk. Nemířené klikatice výbojů rozdrtily několik jantarových bloků. Do vzduchu čpícího ozonem se vznesl zlatý opar a zakryl smrtelné křeče stále ještě nebezpečné bytosti. Nekonečné hřmění se mísilo s třeskotem. Po jednom výboji kdosi z družiny vykřikl a najednou byl klid.

Rozvířený prach se usazoval pomalu, ale mysl přítomných tu dobu nevnímala. Hleděli do prázdna zakrytého závojem zlaté mlhy a snažili se najít sebe sama. Když se vzduch pročistil, začali se hledat navzájem.

Arrika Anänstia klečela na zemi a znaveně si pohrávala s lesknoucím se opálem. Zik a Tharangel se zmateně rozhlíželi a Dirblain stál opřený o meč a i přes ošklivou spáleninu na tváři se usmíval. Pod jeho nohou leželo nehybné tělo. Ležel tam Fargriados. Ta podoba mu

ale dlouho nezůstala a když se rozplynula, obličej nabyl jasné Leidykovi podoby.

Veliký blok, kolem něhož bojovali a ve kterém viděli Leidyka, zmizel.

...

Nerozuměli tomu zatím všichni, ale když prozřeli, pochopili, že Arfel jim zachránil život a obětoval přitom svůj. Iluzionista využil svých schopností tak jak dokázal. Jak mu velelo srdce. A když opouštěli věž Khíram, nesli jeho tělo tak, jak se nosí těla králů a také tak ho pohřbili.

Anánstia uchovala obě oči a přijala nejtěžší úkol jaký mohl kdo přijmout. Navíc tak učinila s odkazem na Arfela a jeho památku.

Ale přes tohle nešťastné dobrodružství všem zůstala touha alespoň jedenkrát popatřit na Jantarovou slzu. Touha kterou zdědili po Girrgarovi. Po drakovi, který si i po smrti pohrál s jejich osudy.